

ЖОРЖ САНД

библиотека
Dominica

Консуела

ТОМ ВТОРИ

Превод от френски
Георги Цанков

Редактор
Зоя Захариева-Цанкова

litus

LXI

Щом почувства, че настъпва сгоден случай, Консуело излезе от гостната и отиде в градината. Слънцето беше залязло, а бледните ранни звезди кротко сияеха в небето, все още розовеещо на запад, ала вече мрачно на изток. Младата актриса жадуваше да подиша чистия, прохладен въздух, така характерен за първите есенни вечери. Страстна изнемога душеше гръдта ѝ; в нея се пробуждаха угризения на съвестта и същевременно девойката призоваваше всичките си сили да окажат помощ на волята ѝ. Задаваше си въпроса: „Как да разбере дали обичам, или ненавиждам?“ Консуело трепереше, сякаш усещаше, че смелостта я напуска в най-опасната минута от живота ѝ; за първи път тя не намираше в себе си правотата на началната подбуда и онази свещена вяра в чистотата на намеренията си, които неизменно я поддържаха в изпитанията. Напусна салона, за да избяга от чара, който Андзолето упражняваше върху нея, и същевременно изпитваше някакво смътно желание венецианецът да я последва. Листата бяха започнали да падат. Когато шумоляха след полите на роклята ѝ, тя си представяше, че дочува нечии стъпки; готова да побегне, без да дръзне да се обърне, спря внезапно, сякаш прикована от вълшебна сила.

Някой наистина я следваше, ала не смееше и не желаше да разкрие присъствието си: беше Алберт. Чужд на глупавото притворство, наричано приличие, чувствайки, че силата на любовта му е над всеки фалшив срам, той буквално след минута тръгна подире ѝ, решен на своя глава да я пази и да не позволи на съблазнителя да се приближи до нея. Андзолето забеляза тази наивна забързаност,

но не се разтревожи особено: ясно си даваше сметка за смущението на Консуело и смяташе победата си за безспорна – толкова голямо беше раздутоото му от лесни успехи самомнение; така че предпочете да не ускорява излишно събитията, да не раздразва повече възлюбената си, да не предизвиква ужаса на семейството. „Не е необходимо да бързам – приказваше си наум. – Гневът би могъл да ѝ вдъхне сили. Моят скръбен, едва ли не примирен вид ще унищожи остатъка от злоба против мен. Тя притежава горд ум, затова ще атакувам чувствата ѝ. Несъмнено е станала по-малко сурова, отколкото беше във Венеция; тук нравът ѝ се е смекчил. Какво значение има, че съперникът ми ще преживее още един щастлив ден? Утре тя ще е моя, а може би още тази нощ! Ще видим! Няма да я плаша, за да не вземе някакво отчаяно решение. Не ме издаде. От жалост или от страх предпочете старците да ме възприемат като неин брат, а пък те, независимо от всичките ми щуротии, си наложиха да ме изтърпят – от любов към нея. И така, промяна на тактиката. Постигнах своето побързо, отколкото се надявах. Мога да си отдъхна.“

И граф Християн, и канонисата, и капеланът бяха невероятно смаяни, когато забелязаха как внезапно маниерите на Андзовето станаха много по-приемливи, колко учтиво започна да говори той, колко скромно и вежливо се държеше. Ловко пошепна на ухото на капелана, че го измъчва силно главоболие, добави, че винаги е крайно въздържан по отношение на виното, а на обяд пийнал доста унгарско, без да има представа колко силно е то, затова успяло да го удари в главата. Минута по-късно признанието беше съобщено на немски език на канонисата и на графа, които възприеха с великодушна готовност опита на младежа да се оправдае. Отначало Венцеслава не беше чак толкова снизходителна, но усилията на комедианта да ѝ се хареса, почтителното възхваляване на аристокрацията, възторжените му отзиви за реда, царящ в замъка – всичко това лека-полека обезоръжи нейната благожелателна, незлоблива натура. Отначало тя го слушаше разсеяно, но накрая взе живо участие в разговора и се съгласи с мнението на брат си, че Андзовето е прекрасен, очарователен млад мъж.

Консуело се върна от разходката след час, а междувремежно венецианецът продължи да плете пъкленото си дело. Успя да предразположи цялото семейство и вече беше сигурен, че ще може да остане в замъка толкова дни, колкото ще са му необходими да постигне цел-

та си. Не разбра какво каза на немски старият граф на Консуело, но се досети – по обърнатите към него погледи и по удивеното и смутено лице на девойката, – че Християн щедро го беше похвалил, и дори леко упрекна певицата, че не е отделила достатъчно внимание на своя брат.

– Чуйте ме, сеньора – обърна се към нея канонисата, която, независимо от неприязънта си към Порпорина, все пак ѝ желаше добротата, възприемайки това като свой дълг на благоприличието, – на обяд се разсърдихте на брат си и трябва да призная, тогава той си заслужаваше укорите; но се оказа много по-добър, отколкото ни изглеждаше в началото. Нежно ви обича и току-що говореше за вас с топло чувство, дори с безкрайно уважение. Не бъдете към него по-строга, отколкото сме ние. Ако си пийна повечко на трапезата, то уверена съм, дълбоко съжалява, особено заради вас. Поговорете с него, не бъдете студена към човек, който ви е толкова близък по кръв. Що се отнася до мен, макар брат ми, барон Фридрих, на младини да обичаше да ме дразни и дори често жестоко да ме обиждаше, никога не можех дори час да оставам скарана с него.

Консуело, която не желаше нито да разубеждава добрата старичка, нито да поддържа заблудата ѝ, беше смаяна от новата изкусна атака на Андзовето, чийто смисъл за нея беше напълно ясен.

– Не разбрахте какво каза моята сестра, нали? – запита граф Християн младежа. – Ще ви го превода с две думи: упреква Консуело, че е по майчински прекалено строга към вас. Уверен съм, че самата тя жадува примирие! Целунете се, деца мои! Е, мили младежо, сторете първата крачка и ако в миналото сте се провинили за нещо пред нея, помолете я да ви прости.

Андзовето не изчака да го подканят два пъти. Хвана треперещата ръка на Консуело, която не посмя да я измъкне:

– Да – рече той, – страшно съм виновен пред нея и толкова дълбоко се разкайвам, че всичките ми опити да си посипя главата с пепел още повече разбиват сърцето ми. Тя прекрасно осъзнава това и ако не притежаваше желязна воля, ако не беше толкова горда в силата си и толкова безпощадна в добродетелта, би разбрала, че и така вече съм достатъчно наказан от угризения на съвестта. Прости ми, сестро, и ми върни своята любов. Ако не го сториш, веднага ще си тръгна и ще скитам из белия свят – отчаян, самотен и печален.

Навсякъде чужд, без опора, без съвет, без привързаност, ще престана да вярвам в Бога и моята заблуда ще тежи на съвестта ти.

Тези слова на покаяние силно развълнуваха графа и предизвикаха сълзи в очите на добрата канониса.

– Чувате ли, Порпорина? – възкликна тя. – Онова, което младежът говори, е прекрасно и справедливо. Господин капелан, длъжен сте, в името на нашата религия, да наредите на сеньората да се сдобри с брат си.

Капеланът беше готов да се намеси, но Андзолето, без да дочака неговата проповед, грабна в обятията си Консуело и независимо от съпротивата и уплахата ѝ, страстно я разцелува под носа на капелана и за назидание на всички присъстващи. Изпаднала в ужас от наглата измама, Консуело вече не беше в състояние да се сдържа.

– Стига толкова! – сръза го тя. – Господин графе, изслушайте ме...

Имаше намерение да разкаже всичко, но тъкмо в този момент влезе Алберт. Тукатси мисълта за съдбата на Зденко скова в страх готовата ѝ за изповед душа. Неумолимият покровител на Консуело беше способен безшумно и без излишни слова да я освободи от врага ѝ, ако тя го посочеше. Девојката побледня, с горестен упрек погледна Андзолето, но думите замръзнаха на устните ѝ.

Точно в седем часа вечерта всички седнаха край трапезата. Ако толкова честото споменаване на подобни пиршества е в състояние да лиши от апетит изящните ми читателки, съм принудена да им кажа, че модата на въздържането от храна не беше тачена в онези времена и в онази страна. Струва ми се, вече споменах, че в Замъка на Исполините се хранеха бавно, обилно и често – едва ли не половината от деня преминаваше около масата; трябва да спомена, че Консуело, която още през детските си години беше принудена да се задоволява с няколко лъжички варен ориз за целия ден, намираше тези „лукулски трапези“¹ чудовищно протяжни. Впрочем този път тя дори не забеляза колко време е продължила вечерята – час, миг или столетие. Изглеждаше не по-малко далеч от този свят, колко-

---

¹ Луций Лициний Лукул (116–56 г.пр.Хр.) е известен римски политик и военачалник; прочут е с банкетите си; за него в Рим били донесени първите череша и кайсии. (Всички бележки, освен изрично посочените другояче, са на преводача.)

то беше Алберт в подземното си убежище. Струваше ѝ се, че е пи-яна – до такава степен срамът от собственото ѝ поведение, любовта и ужасът възмущаваха цялото ѝ същество. Не хапна нито залък, не видя и не чу нищо. Замаяна, подобно на човек, полетял в пропаст и виждащ как едно след друго се чупят крехките клончета, за които се опитва да се залови, тя бе насочила взор към дъното на бездната, изпитваше шемет и ушите ѝ бучаха. Андзолето седеше до нея, докосваше роклята ѝ, внезапно допираше лакът до лакътя ѝ и крак до крака ѝ. В стремежа си да я обслужва се добираше до дланите ѝ и за миг ги задържаше в своите; това бързо и горещо съприкосновение представляваше някакъв необикновен свят на върховна наслада... Тайно ѝ шепнеше слова, от които дъхът ѝ секваше, хвърляше ѝ погледи, които я разкъсваха. Възползваше се от мимолетния като мълния миг, успяваше да размени с нея чашата си и докосваше блажено кристала, до който току-що се бяха допирали нейните устни. Удаваше му се да изглежда пламенен единствено за нея, но като от мрамор – за всички останали. Държеше се крайно учтиво, разговаряше любезно, беше извънредно внимателен към канонисата, преизпълнен с уважение към капелана, предлагаше му най-вкусните парчета месо и сам ги нарязваше с грациозната ловкост на човек, привикнал към обилните трапези. Забеляза, че благочестивият свещеник беше лакомник, но от скромност ограничаваше чревоугодията си; капеланът беше възхитен от грижите на младежа и се замечта приятният гост да остане до края на дните си в Замъка на Исполините.

Всички забелязаха, че Андзолето пиеше само вода, и когато капеланът, сякаш в отговор на неговата любезност, предложи да му сипе вино, младежът отговори толкова високо, че хората около масата да го чуят:

– Хиляди благодарности, но никога вече няма да се хвана в капана! Вашето прекрасно вино е коварно; опитах се да намеря в него забрава, но сега тъгата ми премина, затова се връщам към водата – моята любима напитка и верен другар.

Вечерното събиране продължи по-дълго от обикновено. Андзолето отново пия; този път – за Консуело. Той избра произведения от любимите ѝ старинни композитори, на които самата тя го беше учила, и ги изпълни толкова грижливо, с безупречен вкус и с изтънчено разбиране – точно каквото винаги беше изисквала строгата му преподавателка. Това беше ново припомняне за най-скъпите, за

най-чистите минути от тяхната любов и от увлечението им по голямото изкуство.

Когато тръгнаха да се разотиват из стаите си, Андзолето, уловил подходящия момент, ѝ прошепна:

– Зная къде е твоята спалня; моята е в същия коридор. В полунощ ще падна на колене пред вратата ти и ще остана там до сутринта. Не отказвай да ме изслушаш поне за минутка. Няма да се опитвам отново да завоювам твоята любов – не я заслужавам. Съзнавам, че вече не можеш да ме обичаш, че ще ощастливиш друг и че трябва да си вървя. Ще си тръгна с умъртвена душа, а фуриите ще ме разкъсват през останалите дни от живота ми! Но не ме гони, без да изречеш съчувствени слова, без да се сбогуваме. Ако ми откажеш и това, на разсъмване ще напусна замъка и никога няма да ме видиш!

– Не говорете така, Андзолето. Трябва да се разделим още сега, да се сбогуваме навеки. Прощавам ви и ви желая...

– Добър път – иронично довърши изречението той, но веднага си възвърна лицемерния тон и продължи: – Ти си безжалостна, Консуело. Желаяш да загина, в мен да не остане никакво чувство, да склопя очи без хубави спомени. От какво се страхуваш? Не доказах ли хиляди пъти уважението си към теб, чистотата на любовта си? Нима човек не се превръща в роб, когато люби безумно? Не си ли даваш сметка, че една твоя дума е достатъчна, за да ме укроти, да ме заплени? В името на небето, ако не си любовница на този, за когото ще се омъжиш, ако той не е стопанин в покоите ти и не споделя с теб нощите ти...

– Не ми е любовник и никога не е бил – прекъсна го Консуело с тон, в който кипеше оскърбената ѝ невинност.

За нея щеше да е по-добре, ако бе успяла да съдържи гордия покрив, естествен, но твърде откровен в този случай. Андзолето не беше страхливец, но обичаше живота; така че, ако в стаята на Консуело имаше храбър страж, преспокойно би останал на мястото си. Искреният отговор на девойката обаче го изпълни със смелост и с дързост.

– В такъв случай няма да погубвам бъдещето ти – рече, – ще бъда толкова внимателен, толкова ловък, ще вляза толкова безшумно и ще говоря толкова тихо, че няма да опетня репутацията ти. Пък и нали съм ти брат? Нима има нещо удивително в обстоятелството, че преди да си тръгна на разсъмване, съм дошъл да се сбогувам?

– Не, не, не идвайте! – ужасена отвърна Консуело. – Стаята на граф Алберт е наблизно, нищо чудно той вече да се е досетил какво се случва. Андзолето, ако дойдете... не отговарям за живота ви! Говоря ви сериозно, от страх кръвта застива във вените ми!...

Наистина Андзолето, който държеше дланта ѝ в своята, почувства как тя стана студена като мрамор.

– Ако ме принудиш да стоя пред прага ти и да водя преговори, действително ще ме подложиш на голяма опасност – усмихнато я прекъсна той, – но ако вратата бъде отворена, а целувките ни – неми, няма от какво да се боиш. Спомни си как седяхме по цели нощи в стайчката на *corte Minelli*, без да събудим никого от многочислените ти съседи. Що се отнася до мен, ако няма друго препятствие, освен ревността на графа, и друга опасност, освен възможната смърт...

В тази минута Консуело забеляза, че взорът на граф Алберт, обикновено разсеян, се спря на Андзолето и внезапно стана ясен и дълбок. Естествено не долавяше думите, но сякаш разчиташе езика на очите. Консуело освободи дланта си от ръцете на Андзолето и със сподавен глас промълви:

– О, ако ме обичаш, не дразни този страшен човек!

– За себе си ли се боиш? – бързо запита Андзолето.

– Не, но за всички, които общуват с мен и ме заплашват.

– Разбира се, и за тези, които те обожават, нали? Какво пък, нека е така! Да умра пред очите ти, да умра в нозете ти! О, точно това искам! Ще дойда в полунощ; опитай се да не ме пуснеш – ще ускориш моята гибел!

– Как! Заминавате утре и не сте се сбогували с никого? – запита Консуело, като видя, че той размени поклони с графа и с канонисата, но не им каза нищо за отпътуването си.

– Не – отговори младежът, – навярно ще се опитат да ме задържат, а тъй като сякаш всички наоколо са се сговорили да проточат страданията ми, неохотно може би ще отстъпя. Ще им предадеш моите извинения и прощалния поздрав. Наредих на водача ми да приготви моя кон в четири часа сутринта.

Последното беше истина. Странните погледи, които Алберт му хвърляше от няколко часа, не се изплъзнаха от вниманието на Андзолето. Реши да действа дръзко; но беше готов и за бягство. За всеки

случай конят му трябваше да бъде оседлан, а водачът получи заповед да чака, без да заспива.

Когато Консуело се прибра в стаята си, я обхвана истински ужас. Не искаше да вижда наблизо Андзолето, ала същевременно се страхуваше, че нещо може да му попречи да дойде. Двойственото, привидно непреодолимо чувство не преставаше да я терзае и принуждаваше сърцето ѝ да бие и да се противопоставя на съвестта ѝ. Никога досега не беше се усещала толкова нещастна, толкова самотна, толкова изоставена от Бога. „О, скъпи учителю Порпора, къде сте? – възкликна тя мислено. – Единствено вие бихте могли да ме спасите, само вие знаете за мъката ми и за грозящите ме опасности. Само вие, резкият, строгият, недоверчивият, какъвто трябва да бъде бащата и приятелят, можете да ме удържите от сгромолясането в бездната. Но нима около мен няма близки хора? Нима граф Християн не е готов да ми стане баща? Нима канонисата не би ми била майка, ако събера смелост и без да се страхувам от предразсъдъците, ѝ разкрия тайните на сърцето си? А Алберт, не е ли той моята опора, не ми ли е брат, не би ли ми станал мъж, ако се съглася да произнеса само една дума? Да! Той може да бъде моят спасител, но аз се боя от него, отблъсквам го!... Трябва да ида при него, да ида при тримата – редеше тя, стана и започна развълнувано да кръжи из стаята, – трябва да съединя съдбата си с тях, да подиря защита, да се скрия под крилата на тези ангели закрилници. Сред тях ще намеря покой, достойнство, чест; унижение и отчаяние ме очакват с Андзолето. О, да! Трябва да се появя пред тях, да се покая за всичко, което се случи през този ужасен ден, да им разкажа какво става в душата ми, за да могат те да ме удържат, да ме защитят от мен самата. Трябва да се свържа с тях посредством свята клетва, трябва да произнеса онова страшно „да“, което ще постави непреодолима преграда между мен и моя мъчител. Тръгвам! Отивам при тях.“

Ала вместо да излезе, тя – останала без сили – се строполи на стола и отчаяно се разрида за изгубения си покой, за съкрушената си сила.

„Как – продължи да разсъждава трескаво, – как да се явя пред тях с нова лъжа, как да им се предложи, след като в действителност съм заблудена дева, невярна годеница, а на устните ми, които биха произнесли обет за вяност към най-честния мъж, още гори целувката на

другия и сърцето ми се изпълва с нечиста радост само при спомена за него! О, моята любов към презрения Андзолето се е променила, също както и той самият. Тя вече не е спокойната, свята привързаност от онези дни, когато аз спях щастлива, защитена от майчинските крила, разпрострени над мен в небесните висини. Сега е страст – толкова бурна и ниска, колкото и мъжа, който я е възбудил. В моята душа вече не остана нищо велико, нищо правдиво. От изминалата сутрин лъжа самата себе си, също както лъжа и другите. Нима ще мога да ги мамя постоянно, през всеки час от клетия си живот?! Тук или далеч – Андзолето винаги ще е пред мен. Дори мисълта за скорошната раздяла с него е мъчителна за мен, а до гърдата на другия ще мечтая само за него! Какво да правя, как да постъпя?“

Времето течеше – и страшно бързо, и страшно бавно.

„Ще се срещнем – продължи тя, – ще му кажа, че го презирам, че го ненавиждам, че не искам да го виждам повече. Но не, пак ще излъжа: няма да му река това, а дори и да събера смелост, веднага ще се откажа от думите си. Даже не зная ще успея ли да запазя целомъдрието си – Андзолето вече не вярва в него и едва ли ще ме щади. И самата аз вече не вярвам в себе си, не вярвам в нищо, мога да отстъпя пред него по-скоро от страх, отколкото от слабост. О, по-добре да умра, отколкото да падна толкова ниско, да позволя на хитростта и на разпътството да възтържествуват над заветните стремежи и над благородните помисли, вложени в мен от Бога!“

Девојката отиде до прозореца и се поколеба дали да не се хвърли, та смъртта да я избави от безчестието, от което вече се чувстваше опетнена. Борейки се с мрачното изкушение, тя обмисли възможните пътища за спасение. Всъщност не бяха малко, но всичките влечаха след себе си други опасности. Като начало, заключи вратата, през която можеше да се вмъкне Андзолето. Но все още познаваше само наполовина този безжалостен егоист и след като неведнъж беше ставала свидетел на физическата му храброст, не подозираше, че е съвършено лишен от духовното мъжество да е готов да умре, за да победи страстта си. Тя си мислеше, че той ще дръзне да дойде при нея, ще дири обяснение, ще вдигне врява; а ѝ беше ясно, че вниманието на Алберт ще бъде привлечено дори от най-лекия шум. Редом със стаята ѝ, както почти във всички покои в замъка, имаше малко помещение с тайна стълба, водеща към долния етаж, направо към

спалнята на канонисата. Това беше единственото убежище, където Консуело можеше да се скрие от безразсъдната дързост на Андзоле-то. Но за да я пусне канонисата при себе си, тя трябваше да се покае, и дори да стори това много по-рано, за да избегне скандала, който изплашената Венцеслава лесно можеше да спретне. Оставаше ѝ градината, но Андзоле-то – той явно беше проучил добре потайностите на замъка – навярно щеше да се появи и там, а това означаваше тя да тръгне направо към своята гибел.

Обмисляйки всичко това, Консуело забеляза от своя прозорец, гледащ към задния двор, светлина в конюшната. Съзря мъж, който влизаше и излизаше, без да буди останалите слуги, и очевидно се готвеше за отпътуване. По дрехите му позна водача на Андзоле-то, който по заповед на венецианеца оседлаваше конете. Видя светлика и при пазача на подвижния мост, затова не без основание реши, че той е бил предупреден от водача за заминаването, макар точното време още да не беше напълно ясно. Докато девойката наблюдаваше какво се случва в конюшната и през ума ѝ минаваха хиляди предположения, хиляди възможности, внезапно ѝ хрумна доста странен и много смел план. Ала тъй като той представляваше своеобразен изход от двете крайни, плашещи я решения и същевременно откриваше пред нея нови простори в живота ѝ, тя го възприе като истинско откровение, дошло свише. Нямахме време нито да изпипва начините за осъществяването му, нито да си даде сметка за евентуалните последствия. Надяваше се самото Провидение да ѝ изпрати начините, а последиците вярваше, че ще успее да избегне. И Консуело се зае да напише писмото, което привеждам по-долу, страшно бързайки – напълно разбираемо, тъй като часовниците в замъка вече показваха единайсет часа.

Алберт, принудена съм да замина. От цялата си душа съм ви предана – вие знаете това. Ала в мен живеят мъчителни, противоречиви, метежни чувства, които не съм в състояние да обясня нито на вас, нито дори на самата себе си. Ако в тази минута бяхте до мен, щях да ви кажа, че се предавам във властта ви,верявам ви съдбата си, съгласна съм да бъда ваша съпруга, дори може би бих заявила, че желая това. Обаче бих ви излъгала или бих ви дала безразсъден обет, тъй като сърцето ми не се е очистило достатъчно от предишната любов, за да принадлежи сега на вас без капка

страх и да приема обичта ви без угризения на съвестта. Точно затова бягам. Отправлям се към Виена, за да се срещна с Порпора или да го изчакам да пристигне – съдейки по писмото, което той изпрати до вашия баща, вече трябва да е там или ще се появи след няколко дни. Кълна се, отивам при него, за да забравя ненавистното минало и да заживея с надежда за бъдещето, в което вие ще сте за мен сигурна опора. Не тръгвайте след мен, забранявам ви в името на това бъдеще; нетърпението ви може да развали всичко, не е чудно и да го разруши. Чакайте ме и бъдете верен на клетвата, която ми дадохте – да не ходите без мен във... Разбирате какво ви казвам, нали?! Разчитайте на мен – заповядвам ви; защото тръгвам със свещената надежда скоро да се върна или да ви извикам при себе си. В този момент сякаш ме измъчва кошмарен сън. Вярвам, че като остана сама със себе си, ще се събудя достойна за вас. Не желая брат ми да ме последва. Ще го излъжа, ще го насоча по съвсем друг път от моя. В името на всичко, което ви е най-скъпо, не пречете на замисъла ми и вярвайте в моята откровеност. Тогава ще разбера, че искрено ме обичате и че мога, без да се червя, да принеса в дар на вашето богатство своята бедност, на титлата ви – скромния си произход, на вашата ученост – своето невежество. Сбогом!... Не, довиждане, Алберт! За да ви докажа, че не заминавам завинаги, възлагам ви да убедите вашата уважаема и скъпа леля да се отнесе благосклонно към нашия съюз, а се надявам вашият баща, най-добрият и най-достойният човек на света, да запази сърдечното си отношение към мен. Откровено му разкажете всичко. Ще ви пиша от Виена.

Очакването, че подобно писмо може да убеди и да успокои толкова завладян от страстта мъж като Алберт, несъмнено беше много смело, но не и безразсъдно. Докато пишеше, Консуело усещаше как в нея се връщат и силата на волята ѝ, и присъщата ѝ прямота. Тя излагаше точно това, което мислеше. Готова беше да изпълни всичко, което обещаваеше. Вярваше в дълбоката проникателност, в почти ясновидската дарба на Алберт, знаеше, че не би могла да го измами, беше убедена, че ще ѝ повярва, и тъй като ѝ се струваше, че добре го познава, очакваше безпрекословно да я послуша. В този момент тя разсъждаваше за живота и за Алберт не по-малко възвишено, отколкото го правеше самият той.